

DUSTY

Kamarádi navždy

Jan Andersen

CPRESS

Dusty: Kamarádi navždy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Andersen

Dusty: Kamarádi navždy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

DUSTY

Kamarádi navždy

CPress

Brno

2017

*Pro Larryho, Lottu, Abby, Spota a Carlose,
bez nichž by tento příběh možná vůbec nevznikl.*

***P**oslední dobou už toho chlapce pozoroval častěji. Začal s pozorováním hned potom, co on sám zmizel z velké klece a když pak byli v domě jeho původní lidské rodiny nějací cizí lidé. Chlapec patřil k těm cizím lidem. Vypadal docela mile. Zdálo se, že by se mu dalo důvěřovat...*

Ale i přesto musel být opatrný. Věděl moc dobře, jak je to s lidmi ošemetné. Bylo nutné nejdřív o chlapci zjistit víc! Proto mu byl také na stopě, když si chlapec vzal své kolo a odjel...

Musel si dávat dobrý pozor hlavně na tyto tři věci: vůně, hlas – a oči! Na očích se hned pozná, jestli je člověk dobrý, nebo zlý. Doufal, že chlapec má dobré oči. Bylo by pěkné mít zase nějakého kamaráda. Takového, jakým byla dříve ta malá holčička, která si s ním hrála a hladila ho.

Nevěděl, kam zmizela její rodina. A také neměl ponětí, kde by ji měl hledat. Jsou pryč a on už nemohl najít žádnou jejich stopu. Ale možná, že zase přijdou, když bude

čekat dost dlouho. Do té doby se musí dál schovávat. A v noci se plížit tmou a zkoušet v popelnicích najít něco k snědku. Mezitím se dokonce naučil chytat myši. Ale i to bylo nebezpečné. Všude kolem byly kočky, s nimiž nebylo dobré si zahrávat. Jakmile jen vkročil do jejich revíru, hned se naježily a zlostně prskaly. Ale ještě horší byly krysy! Když se setmělo, vylezly ze svých děr a vyfoukly mu přímo před nosem ty nejlepší kousky do břicha. A krysa bylo tolik, že neměl odvahu si s nimi něco začínat. Byli zde také další psi, kteří se potulovali po nocích stejně jako on. Ještě nikdy je neviděl, ale ví, že tady byli. Našel jejich značky snad už všude a vždycky se rozmýšlel, jestli jim má zanechat nějakou zprávu. Ale pak běžel přece jen raději dál a jen doufal, že jednou nebudou sledovat jeho stopu a neodhalí jeho úkryt...

Možná je ten chlapec opravdu někdo, s kým by se mohl spřátelit. Třeba by od něj dostal i něco k jídlu. Nebo by ho chlapec hladil a povídal by si s ním.

Jakmile spatřil chlapce zastavit se na fotbalovém hřišti, měl hned nepříjemný pocit. Věřil nebezpečí, musí chlapce varovat. Ale netroufal si jít blíž, jelikož tu byla také jakási parta kluků, kteří hlasitě pokřikovali a naháněli mu strach. Když vtom si najednou uvědomil, že je vlastně zná. A že právě oni jsou to nebezpečí!

1. kapitola

Pavel ty kluky viděl už předtím, když byl na fotbalovém hřišti. A hned věděl, že by bylo lepší si s nimi nic nezačínat. Vždyť tam také vůbec nehráli fotbal, ale jen posedávali na lavičce a třefovali se prázdnými láhvemi do odpadkového koše na druhé straně cesty. A pokaždé, když se sklenice o kovovou hranu odpadkového koše rozbila, hlasitě křičeli a vzájemně se poplácávali. Téměř, jako by šlo jen o to, ty láhve rozbít. Pavel se u hřiště zastavil jen na chvíli, než pak partu zadem objel a rychle ujížděl přes louku. Přitom celou dobu doufal, že jsou natolik zabraní do své činnosti, že si ho nevšimnou.

Ale očividně se mýlil. Když teď zatočil do úzké uličky mezi domy, objevili se najednou všichni před ním a zastoupili mu cestu. Museli běžet opravdu rychle a nějakou zkratkou, pomyslel si, jasně, jistě se tady vyznali lépe než on.

Pavel šlápl na brzdu a chtěl se otočit, ale bylo pozdě. Těch kluků bylo pět a čekali jen na to, jestli se pokusí ujet. I když se právě všichni tvářili tak, jako by tu byli jen náhodou a dívali se na něj skoro přátelsky. Pavel dobře věděl, že ho sundají z kola hned, jakmile udělá nějakou chybu.

Když ještě bydlel v Berlíně, zažíval často nepříjemnosti s takovými výrostky, kteří si o sobě mysleli, že jsou obzvláště silní a jen pro vlastní pobavení cíhali na ostatní. Ale to bylo v Berlíně, kde se vyznal a většinou stačilo říct jméno nějakého známého siláka ze školy, aby ho podobní uličníci nechali na pokoji. Nehledě na to, že tam by se mu nikdy nestalo, že by zabočil do ulice, o které ještě přesně nevěděl, kam vede...

Tihle kluci byli asi stejně tak staří jako on a všichni na sobě měli trika s kapucí, jen jeden z nich měl na hlavě uvázaný černý šátek s bílými pirátskými lebkami. Vyzývavě se na něho usmívali a pomalu se přibližovali.

Vlastně mám jen jednu jedinou šanci, přemýšlel Pavel. Musel předstírat, že mu připadalo úplně normální, že se před ním kluci tak najednou objevili. Kdyby pochopili, že se jich nebojí, snad by vyvázl bez toho, že by mu něco provedli.

Pavel se na ně taky usmál a kývl hlavou.

„Seš v pohodě?“

„A sám?“ zeptal se kluk s pirátským šátkem na hlavě, který byl nejspíš vůdcem bandy.

„Jo, docela to ujde,“ odpověděl Pavel, který se rozhodl vsadit všechno na jednu kartu. „Ale je prima, že jsem vás potkal,“ řekl a doufal, že se mu netřese hlas.

„Cože?“ vyhrkl vedoucí bandy. „My se snad známe, nebo co?“

„To ne,“ prohlásil Pavel. „Ale vy budete jistě vědět, kde se tady dá sehnat krmení pro zvířata. Potřebuji totiž koupit svému psovi maso,“ vymýšlel si bez váhání. „Je to docela velký pes a jen suché granule mu nestačí. Potřebuji něco pořádného s kostmi a vnitřnostmi a tak. Nejlepší by bylo stejně nějaké řeznictví. Čím krvavější kousek, tím víc mu to chutná.“

Ted' na něj všichni zírali, jako kdyby ty informace museli nejdříve strávit.

„Máme tu jen jeden supermarket,“ řekl pak jeden z bandy. Jen podle hlasu Pavel poznal, že to musí být děvče, její obličej pod kapucí skoro nebylo vidět. „Tady pojedíš doleva,“ vysvětlovala mu cestu, „a pak dál až k hlavní silnici a tam už ten obchod uvidíš.“

„Bezva,“ pomyslel si Pavel. „Díky!“

Když se zapřel do pedálů a chystal se odjet, skutečně všichni ustoupili a udělali mu místo. Ale právě, když už

si začal myslet, že měl jednou zase z pekla štěstí, chytl ho vůdce party za bundu.

„Tak moment! Nejdřív si musíme vyjasnit pár věcí. Kdo vlastně seš?“

„Pavel. Proč?“

„A seš tady novejš, nebo co?“

„Jasně,“ přikývl Pavel a vnímal, jak se začíná potit. „Jinak bych se nemusel vyptávat, kde dostanu to maso.“

„Pro tvýho psa, jo?“

„Přesně tak, už jsem to přeci říkal.“

„Já myslím, že kecáš. Žádnýho psa nemáš! Už jsem tě totiž viděl včera a to jsi taky u sebe žádnýho psa neměl, stejně jako dneska. Takže, kde by tak asi mohlo být to tvoje psisko?“

„Páni,“ zvolal Pavel. „Ty si myslíš, že s ním tady můžu jen tak pobíhat? Ten je teď v ohradě hned za domem, jinak by byl nebezpečný.“

Šéf bandy se jen ušklíbl a oběma rukama chytil řídká Pavlova kola. Potom s nimi trhnul tak, že Pavel stihl taktak seskočit.

„Hej, co to má znamenat? Já se s vámi nechci hádat, lidi, opravdu, vraťte mi moje kolo a nechte mě jet, už i tak jedu pozdě. Když se nevrátím včas, tak...“

„Dost řečí,“ přerušil ho šéf bandy. „Přejdeme k věci.“

„Přesně tak,“ řekl jeden z kumpánů. Přistoupil o krok blíž a natáhl ruku. „Naval prachy!“

„Co?“

„Tvý peníze, kámo! Seš hluchej? Když chceš koupit maso, musíš mít přece u sebe prachy!“

„A ty nám teď dáš,“ pokračoval vedoucí party. „Pak ti dojdem pro to maso. Možná! A možná taky ne. To už poznáš brzo. Takže, co bude?“

„Já... já nevím,“ koktal Pavel. „No, já myslím, napadá mě, že jsem úplně zapomněl vzít si dost peněz, mám jen... Tady, podívejte!“ Z džín vytáhl dvacetikorunu a podal ji vůdci party. „Víc nemám, opravdu ne!“

Všichni z bandy se poťouchle usmívali a Pavlovi tak dávali najevo, že mu neuvěřili ani slovo. Všechno bylo zbytečné, jeho trik nevyšel!

Chlapec se rozhlédl kolem, jestli přece jen nejde kolem někdo, kdo by mu pomohl. Ale nebyl tu nikdo, ulička byla jako po vymření, ani za okny nebyl vidět žádný pohyb.

„Bylo to ode mne opravdu hloupé, já vím,“ zkusil to Pavel naposledy. „Ale nic jsem vám neudělal a taky ani nevím, co po mně vlastně chcete...“

„Dělal sis z nás blázný, řekl bych já,“ prohlásil šéf. „Udělal jsi chybu. Neměl jsi nám lhát! Teď tě musíme potrestat.“

Řekl to s lítostí v hlase, ale Pavel věděl, že ji jen předstíral. A uvědomoval si, že mu nejspíš natlučou. Nebo mu seberou kolo! Nebo nové sportovní boty...

Ale hned nato uviděl, jak dívka s kapucí strčila do vůdce a pokynutím hlavy ukázala na místo za Pavlem. I všichni ostatní teď nervózně zírali stejným směrem, jako kdyby tam viděli ducha.

Pavel se pomalu otočil. Jen několik metrů za ním stál nějaký pes! Velký pes, který měl naježenou srst na hřbetě a vyceněné zuby! S vrčením se k nim pes přibližoval a vypadalo to, že chce každým okamžikem přejít do útoku a někomu z přítomných se zakousnout do krku.

Všichni z bandy ustoupili o krůček zpět. Jen on stál najednou úplně sám uprostřed ulice. A pes se stále přibližoval! Až nakonec stál hned vedle něj a začal na bandu zuřivě štěkat.

Pavel nechápal, kde se tu ten pes vzal, taky ho nikdy předtím neviděl. Ale pokud se příliš nemýlil, pak ho ten pes právě teď bránil. Jako kdyby naprosto přesně věděl, že Pavel potřebuje pomoc...

„Odvolej si to psisko!“ přikázal mu vůdce party, ale jeho hlas připomínal spíš krákání vrány a byla z něj cítit nejistota. Měl opravdu strach! A ostatní taky!

Pavel nechal psa ještě chvíli štěkat, než mu zašeptal: „To už stačí. Sedni!“

Pes přestal štěkat a posadil se vedle chlapce. Ale jakmile se někdo z bandy jen pohnul, začal okamžitě znovu vrčet.

„Ty,“ zavolala ta dívka, „my jsme to tak nemysleli, jasný? Měla to být jen legrace. A teď si toho psa pevně drž a nech nás jít!“

„Počkej,“ vložil se náhle do řeči vůdce bandy. „Vy to nevidíte? To není žádný cizí pes, my ho přece známe!“ Otočil se k Pavlovi. „Je možný, že jsi z té starý vily nahore u lesa?“

„Jo,“ přikývl chlapec, ale nebylo mu jasné, proč se teď na sebe všichni podívali a zbledli ještě víc než předtím.

„Pak... pak je to...“ začalo koktat to děvče.

„Ten zatracenej pes zabiják!“ dokončil její větu vůdce bandy. Zíral na Pavla a vykřikl na něj: „Jak ses sem s tím psiskem dostal? Co to má znamenat? Jak to, že...“

„Zdrháme odsud!“ přerušila ho dívka. „Nemám náladu na nějaký dohadování. A už vůbec ne, když je tady ten zabijáckej pes!“

*T*oho kluka se šátkem na hlavě zná, teď už to ví jistě. Je to stejný mladík, který se u nich několikrát objevil, když ještě v domě žila jeho stará rodina. Ten kluk se v zahradě pokaždé sešel s tou velkou holkou, pak přelezli plot a zmizeli. Stejně jako v den, kdy za nimi do lesa běžela s pláčem ta malá dívka. A on překousal provaz, aby mohl sledovat její stopu...

I později to byl zase tentýž výrostek se šátkem na hlavě, který na něj křičel a hnal se proti němu. Pak se tam najednou objevili taky ostatní, drželi klacky a chtěli ho zbít. Je si jist tím, že to byli přesně ti, kteří teď stojí před ním. Byla tam i ta dívka s kapucí, teď znovu poznal její hlas! Ale tentokrát se zdálo, že z něj mají strach. Víc než tehdy v lese, to vycítil.

Znovu naježil chlupy tak, aby vypadal větší. A zase začal vrčēt, i když mu ten chlapec vedle něj klidným hlasem domlouval. Najednou se všichni otočili a utíkali pryč! Proto napnul všechny svaly v těle, aby mohl vyskočit

a pustit se do jejich pronásledování, když v tom hoch zavlel: „Zůstaň!“

Podíval se na něj a krátce zavrtěl ocasem na důkaz toho, že povelu rozuměl.

„K noze!“ přikázal chlapec.

Pes napřímil tělo a postavil se vedle něj.

Ten hoch měl dobré oči. Ale když se přitisknul k jeho noze, ucítil, jak se chlapec třese. Musí něco udělat, aby mu začal věřit.

2. kapitola

„Sedni!“ řekl Pavel.

Pes se posadil.

„Lehni!“

A pes si v tu ránu lehl. Natočil hlavu a díval se zespoda na Pavla s očekáváním dalšího povelu.

Jeho oči měly jantarovou barvu a vypadaly... inteligentně, pomyslel si chlapec. Ale taky trochu hrozivě, skoro jako oči vlka. A hlavně se na něj pořád díval zvědavým pohledem, kterým chtěl nejspíš uhodnout, co si myslí.

Pavel byl první, kdo uhnul očima. Teprve teď si všiml, že ten pes vůbec není tak veliký. Ale chlapec měl ještě v živé paměti, jak ostré zuby odhalil, když ohrnul pysky! Skutečně přitom vypadal jako vlk! A hned nato si znovu

vybavil, jak ti výrostci z bandy, ještě než se rozutekli, mluvili o „psu zabijákovi“.

V každém případě se tady ten pes zjevil jako duch a ochraňoval mě, pomyslel si Pavel. Slyší na povely – zdá se být opravdu dobře vycvičený, přemýšlel dál, ale nenosí žádný obojek! Na jeho kožichu bylo znát, že ho už celou věčnost nikdo nekartáčoval. Chlupy za ušima a na tlapkách byly zacuchané a celá srst byla poseta nalepenými bodláky. Na přední pravé tlapě měl rozšklebenou krvavou ránu a na zádech bylo vidět holé místo úplně bez chlupů.

Když pes tiše zakňoural a zavrtěl špičkou ocasu, chlapec si k němu přisedl a opatrně k němu přiblížil nataženou dlaň. Hafan sklopil uši a začal ji očichávat. Potom olíznul prsty chlapcovy ruky! Jazyk měl sice drsný, ale i přesto byly jeho doteky příjemné. Pavel se k němu sklonil ještě blíže a zašeptal: „Děkuji, že jsi mi pomohl. To bylo opravdu na poslední chvíli. Už jsem si myslel, že mi ti kluci natlučou a seberou mi kolo. Ale pak jsi přišel ty!“

Druhou rukou ho chlapec docela opatrně hladil a promlouval k němu, protože cítil naléhavou potřebu říct tomuto čtyřnohému příteli něco o sobě...

„Jsem tady nový, víš? A nikoho tady neznám, ani nevím, kdo byli ti kluci. Ale ty je znáš, že? Ty víš, že to jsou

darebáci, proto jsi mi pomohl! Ale proč ti říkají pes zabiják? To je přece nesmysl. Nerozumím tomu. Já ti budu říkat... Dusty! Myslím, že je to pro psa hezké jméno! Dusty je anglické slovo a znamená to něco jako špinavý nebo tak něco. A tvůj kožich je taky pořádně špinavý, takže se to hodí!“

Pes přestal Pavlovi olizovat ruku a štěknul jen docela malinko, aby dal najevo, že rozuměl každému slovu.

„Hodný pejsek,“ zašeptal chlapec, ale hned nato téměř vykřikl: „Cítím tvoje žebra! Jsi úplně vyhublý. Jistě jsi už dlouho nic nejedl. To je ale hrozné,“ povzdechl si. „Kdybych tě tak mohl vzít s sebou domů! Ale nejde to. Můj táta psy nemá rád a máma se bojí i jezevčíka. Ale Šarlotce by ses určitě líbil a ona tobě taky, to jsem si jistý. Šarlotka je moje malá sestra. Má už dva králíky, ale pes – to by bylo něco ještě mnohem lepšího...“

Během svého hovoru Pavel usilovně přemýšlel, zda přeci jen neexistuje nějaká možnost, jak Dustyho propašovat tajně domů. Ale pes není králík, pes potřebuje někoho, kdo si s ním bude hrát a bude se o něj starat. A i kdyby ho přece jen někam schoval, rodičům by to určitě neušlo. Kromě toho je potřeba sehnat pro Dustyho žrádlo. Snad by bylo možné vzít z ledničky tajně jednou či dvakrát kousek salámu nebo sýra, aniž by si toho někdo

všiml, ale to nestačí. Ani jeho kapesné nebylo tak velké, aby si mohl dovolit kupovat žrádlo pro psa! A kromě toho neměl žádný nápad, kam by mohl psa v domě schovat.

„Nejde to,“ zopakoval. „Je mi to líto. Musíš si najít někoho jiného, já tě vzít domů nemůžu.“

Zase dal hlavu na stranu a podíval se na něj svýma chytrýma očima.

Pavel se postavil. „Zmiz!“ vykřikl. „Běž pryč! No tak, bude to? Padej konečně!“

Dusty nastražil uši, ale nehnul se. Teprve když chlapec popadl kolo a ujížděl na něm, vyskočil a s oháňkou kroužící jako vrtule utíkal za ním.

„Ne, Dusty,“ zavolal na něj hoch a znovu zastavil. „Zmiz!“

Dusty si sedl na zadní tlapy a tázavě se na něj zadíval. Pavel dostal nápad. Zvedl klacek, který ležel na chodníku, a hodil ho přes cestu, jak nejdál dovedl.

Dusty za ním se štěkotem vyrazil, aby ho aportoval. Chlapec se v tu chvíli zapřel do pedálů a uháněl odsud na opačnou stranu. Ale dojel jen k rohu další ulice, když ho Dusty zase dohonil. Pyšně položil klacek přímo před chlapcovo kolo.

„Dobrá práce, Dusty,“ povzdechl Pavel, „ale tohle není žádná hra, musíš jít po svých, chápeš?“

Dusty čumákem posunul klacík blíž k chlapci a zavr-
těl ocasem.

Nejraději by se k němu shýbl a pohladil ho, ale místo toho se na něj znovu obořil: „Odprejskni konečně, ty proklaté psisko! Nemám na tebe vůbec čas!“

Dusty ustoupil a zakňoural.

Nějaká stará paní se u něj zastavila. „Takhle se ale se psem nemluví! Pes je přítel člověka, tak s ním podle toho laskavě zacházej!“ hubovala.

„Ale... ale... to není můj pes,“ koktal Pavel. „Vůbec ho neznám!“

„To by mohl říct každý,“ odvětila paní. „Ale já jsem dobře viděla, jak si s tebou chtěl hrát. A ty pravděpodobně nemáš chuť jít s ním do parku, protože raději vyvádíš nějaké nekalosti. Přitom je to pěkný pes, na kterého bys měl být pyšný!“ Aniž by počkala na odpověď, sehnula se k Dustymu. „No, ty můj malý, páníček je na tebe zlý, že ano? Pojd' ke mně...“

Natáhla ruku, aby Dustyho pohladila.

Dusty sklopil uši a tiše zavrčel.

„Ale copak to je?“ podivila se paní. „A jak to vůbec vypadáš? Máš úplně slepené chlupy a vyhublý jsi až hrůza! No to je teda...“

Znovu se podívala na Pavla a teď už se na něj obořila.

„Pověz, staráš ty se vůbec o svého psa? To už je případ pro ochránce zvířat! Ten pes je polomrtvý hlady a má strach, to pozná každý! Takže teď si ho laskavě odvedeš, vykartáčuješ ho a nejdříve mu dáš najíst, jinak budeš mít co do činění se mnou! Jak se vlastně jmenuješ? Ještě nikdy jsem tě tu neviděla. Kde bydlíš? No tak, čekám na odpověď! Bude to?“

„Ale no jo,“ řekl Pavel, protože tušil, že mu ta paní věřit tak jako tak nebude. „Pojď, Dusty, jedeme!“

„Takže Dusty se jmenuje!“ volala za ním ještě ta paní. „Přeci jsem to věděla, že k tobě patří. Ale tvůj obličej jsem si zapamatovala! A jestli tě ještě jednou uvidím a ten pes bude vypadat pořád takhle, tak se těš!“

Pavel chtěl být co nejrychleji odsud, než na sebe upozorní ještě další lidi. A Dusty vedle něj poslušně běžel, jako kdyby bylo všechno v nejlepším pořádku.

Na dalším rohu byl za vysokou zdí a železnou bránu starý hřbitov. Hoch zastavil a řekl: „Sedni, Dusty, zůstaň!“

Dusty si sedl a bedlivě pozoroval, jak chlapec otevřel bránu a prostrčil do ní kolo.

„Zůstaň!“ řekl chlapec ještě jednou a nechal bránu za sebou zaklapnout. „Je mi líto, kamaráde, nejde to jinak.“

Vyšvihl se znovu na kolo a ujížděl pryč. Po několika metrech se ohlédl přes rameno. A ještě stihl zahlédnout, jak Dusty jediným skokem bránu přeskočil!

Pavlovi bylo skoro do pláče. Přesně takto si to vždycy představoval, když snil o nějakém pejskovi – že ho pes bude provázet na každém kroku. Ale to všechno bylo málo platné, Dustyho se musí nějak zbavit!

Ted' poprvé ho napadla otázka, komu vlastně asi tak Dusty patří. Možná, že se prostě jen zaběhl a ted' na něj někdo někde čeká a hledá ho a dělá si starosti. Pavel také dobře věděl, že spousta psů má na sobě čip s nějakým číslem, díky němuž je možné vyhledat pejskova majitele. Nejlepší by tedy bylo jet s Dustym k nejbližšímu veterináři!

„Ted' mě, Dusty, poslouchej,“ řekl hoch docela klidně. „Musíme zjistit, komu patříš. A všechno bude v pořádku, uvidíš!“

Pohládl Dustyho na hlavě. Dusty vyhrnul pysky a ukázal zase své zuby. Ale tentokrát to nevypadalo nebezpečně, spíš se zdálo, že se Dusty usmívá.

Pavlovi se znovu draly do očí slzy. Dusty by byl pro něj ten pravý pes, společně by mohli zažít spoustu dobrodružství – a nikdy by se nenudili a Pavel by se už nikdy nemusel znovu bát...

„Pojď,“ řekl tiše a tlačil kolo zpátky k východu. Dusty jej bez váhání následoval. A i když přímo před nimi šplhala na strom veverka, Dusty jen napřímil uši a dál se držel těsně u Pavla.

Přímo naproti hřbitovu byla benzínová pumpa. Chlapec si opřel kolo o jeden z čerpacích stojanů a přikázal Dustymu, aby si sedl.

„Zůstaň tady a dávej pozor na moje kolo. Hned jsem zpátky.“

Pak se šel zeptat paní u pokladny, zda by nevěděla o nějakém zvěrolékaři poblíž.

„Jistě, nedaleko odtud. To musíš jet nejdřív na křižovátku a pak už na pravé straně uvidíš ordinaci. Co je tvému pejskovi? Je nemocný?“

„Nevím přesně,“ zalhal rychle Pavel, „proto s ním chci k lékaři.“

Paní přikývla hlavou, ale hned nato se hodně vyklonila přes pokladnu, aby mohla Dustyho lépe vidět.

„Poslyš, to je ausík?“

„Co?“

„Australský ovčák!“

„Ano, je to možné,“ řekl Pavel a v té chvíli si uvědomil, že jeho odpověď nebyla zrovna nejchytřejší. „Chci říct, jasně, ausík to je.“

„Nebo snad border kolie? Rozeznat to se někdy dá jen těžko...“

„Obojí. Totiž ausík s trochou border kolie a taky je tam trocha huskyho.“

„Aha,“ prohlásila paní a zadívala se na chlapce podezřívavě. „A jak se tvůj pes jmenuje?“

„Dusty.“

„To je zvláštní,“ řekla paní a vrtěla přitom hlavou. „Ten pes je mi nějak povědomý. Vsadila bych se, že už jsem ho viděla. Ale ne s tebou!“

„Možná s mým tátou. Ten s ním jinak vždycky chodí na procházky. Ale teď už opravdu musím jít. Děkuji a nashle!“

Otevřel dveře a zahvízdal. Dusty přiběhl jako vystřelený šíp a vrtěl ocasem.

Koutkem oka chlapec zahlédl, jak paní za pultem pokrčila rameny a pak odvrátila obličej.

„Dobrá práce, Dusty,“ zašeptal Pavel a nasedl na kolo. Možná, že měl té paní říct pravdu, pomyslel si ještě, možná, že Dustyho skutečně zná. A při troše přemýšlení by ji třeba taky napadlo, komu patří. Ale kdyby se za ní teď vrátil, bylo by to podezřelé ještě víc a možná by si o něm myslela, že psa ukradl a kdoví co ještě. A on by popravdě rád oddálil ten okamžik, kdy

vyjde najevo, komu Dusty patří. Je příjemné jen tak se potulovat se psem!

Když vedle něj Dusty zase běžel po chodníku, napadlo Pavla, že se zeptá majitele, zda by bylo možné brát si Dustyho na procházky. Možná je majitelkou nějaká hodně stará paní, která už nemůže dobře chodit a byla by ráda, kdyby se o psa někdo postaral. Ale co když se Dusty vůbec nezaběhl, napadlo chlapce vzápětí. Co když raději utekl, protože ho jeho pán bil? Nebo protože ho lidé, kterým patřil, již nechtěli a jednoduše ho poslali pryč? Takové věci se dějí, to věděl! V novinách se to přece píše pořád, jak lidé přivazují své psy před obchodem a pak utečou, protože se chtějí psa zbavit. A to by pak Dusty musel do útulku!

Pavel se najednou cítil tak zoufale, že mu až vyhrkly slzy.

Ale to už pak stáli před veterinární ambulancí. A on dobře věděl, že není jiná možnost než se nejdříve pokusit o nalezení majitele.

„Všechno bude v pořádku,“ promluvil ještě uklidňujícím hlasem k Dustymu, který stáhl ocas mezi nohy a očíhával schody vedoucí do ambulance. Pavel si otřel oči a zamkl si kolo ke sloupu pouličního osvětlení. Když se narovnal a otočil se, byl Dusty fuč.

„Dusty?“ zavolal hoch. „Ke mně!“

Rozhlížel se pátravě kolem sebe, pak odběhl pár metrů zpět, nahlížel pod zaparkovaná auta, běžel zase opačným směrem, ale Dusty byl prostě pryč.

Možná dostal strach, pomyslel si chlapec. Třeba poznal tuhle ambulanci, protože tady už jednou byl a stalo se tu něco nedobrého, na co si teď vzpomněl. Nebo ho najednou napadlo, že musí rychle domů!

Pavel teď při nejlepší vůli nepřišel na nic, co by měl udělat. Dusty zmizel. A vlastně se stalo přesně to, co si tolik přál. Ale dobrý pocit z toho neměl. Jako kdyby právě nechal svého dobrého kamaráda v bryndě...

A tak ještě jednou projel celou ulici až k čerpací stanici. Pak obkroužil hřbitov, až přijel znovu k veterinární ambulanci, tentokrát však z druhé strany. Ale postupně se začal smířovat s tím, že Dusty zmizel a že už ho možná nikdy neuvidí!

Vydal se neochotně zpátky domů. A přitom musel neustále polykat, protože měl pocit, jako kdyby mu v krku uvízl knedlík.

Když zahrnul do ulice, kde bydlel, zdálo se mu, že zahlédl pohyb, stín, který zmizel za garážemi. Na malý moment oživil jiskřičku naděje, že by to mohl být Dusty, ale ten stín byl příliš veliký. A jak by vlastně mohl Dusty

vědět, kde bydlí? Přesto si byl Pavel jistý, že tam někdo byl. Někdo, kdo na něj čekal a nechtěl být spatřen!

Prostrčil kolo zahradní brankou a dělal, že nic nepostřehl. Zavřel domovní dveře a vyběhl po schodech nahoru do svého pokoje. Pak se přitiskl těsně ke zdi vedle okna, až získal dobrý výhled přímo na dvorek před garáží...

Když mu chlapec hodil klacek, pomyslel si na moment, že nyní je všechno v pořádku. Že si teď spolu chvíli pohrají a pak ho kluk vezme k sobě domů.

A i když to vypadalo, že ho chlapec odhání, byl si pořád ještě jistý, že je to jen taková hra. Samozřejmě chápal význam slov, která na něj pokřikoval – ale ta slova se nějak nehodila k jeho hlasu a hlavně ne k jeho očím. Ten hoch nebyl zlý na něj! Spíš to vypadalo, že chtěl jen zjistit, co všechno si může dovolit. A dal si skutečně záležet, aby to vypadalo opravdově. On sám dokonce přeskočil bránu, ačkoli byla vyšší než cokoli, co do té doby poznal. Ale zvládl to, protože chápal přesně, že je to součástí hry.

Teprve když s ním pak chtěl chlapec vejít do toho domu se schody, došlo mu, že něco není v pořádku. Ten dům přeci zná! Ale neměl na něj vůbec dobré vzpomínky. Odsud ho přeci tenkrát odnášeli v té velké kleci. A to bylo také naposledy, kdy viděl svou rodinu!

Proto dostal strach, že když do toho domu vstoupí, chlapce už nikdy nespatří. A tak raději zalezl pod kon-

tejně a ani se nehnul, i když viděl, jak ho kluk hledá. Jen ho pozoroval a vyčkával, než odejde. Hned potom se vydal po jeho stopách. Několikrát je téměř ztratil, ale zanedlouho poznal ulici, ve které dříve bydlela jeho rodina. Když už chtěl vyběhnout a chlapce dohonit, všiml si najednou, že tam nejsou sami...

Přitiskl se k zemi za plotem, který sousedil s garážovým dvorkem. Chlapec si ničeho nevšiml a zmizel v domě. Ale on už toho dalšího člověka taky nikde neviděl. Jen cítil, že je někde nablízku. Když nastražil uši, zaslechl jeho opatrné pohyby.

Zvedl čenich a začal věřit. V tu ránu znovu poznal ten pach. Ted' věděl přesně, kdo se tam skrývá!

Chtělo se mu vyskočit a začít štěkat, ale ještě váhal. Hned nato spatřil mezi latěmi, jak se zpoza zdi blíží dívka s kapucí. Hned vedle plotu, za kterým ležel, zůstala stát. Nervózně přešlapovala z nohy na nohu. Vypadalo to, že si není jistá, zda se má odvážit vyjít z úkrytu a vykročit na cestu. Napnul všechny svaly v těle a chystal se, že plot přeskochí a zastaví ji. Když v tom náhle začala utíkat. Pochopil hned, že k domu, kde bydlel chlapec, jít nechtěla. Běžela odsud pryč.

3. kapitola

Pavel stál ještě pořád u okna a hleděl na ulici. Už nic nechápal. Ale byl si jistý, že se nemýlil. Když zahlédl prchající postavu, poznal v ní tu dívku z bandy i přesto, že jí kapuce zakrývala skoro celý obličej. Přišla sem bezpochyby kvůli němu a slídila kolem domu, dokud nepřišel. To bylo pěkně hloupé, prozradit té bandě, kde bydlí! Jistě by teď chtěli zjistit, zda k němu Dusty opravdu patří. Každopádně měli z Dustyho strach, přemýšlel Pavel dál, takže toho psa znali. A věděli o něm něco, o čem on neměl ponětí. Proč o něm mluvili jako o „psu zabijákoví“? ptal se chlapec sám sebe. Tohle všechno nějak nejde dohromady. Dusty není žádný zabiják! Dobře, vypadá dost nebezpečně, když vycení zuby a zavrčí. I on sám se cítil trochu nepříjemně, když mu chtěl utéct a pes se